

Arrest

nr. 100 067 van 28 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 29 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ALENKIN, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent van etnisch Oeigoerse origine en afkomstig uit Almaty, Kazachstan. U bent in het bezit van het Kazachse staatsburgerschap.

Volgens uw verklaringen werkte u sinds de zomer van 2011 als barman in een restaurant te Almaty, genaamd Le Dome.

Op 26 juni 2012, toen u van dienst was, zou een van de kelners, tevens uw vriend, slaags zijn geraakt met vier Kazachse klanten. U vermoedt dat de Russische etnie van uw vriend hiervan aan de basis ligt. U stelt op een gegeven ogenblik te zijn tussengekomen om hem te beschermen, maar deelde vervolgens ook zelf in de klappen. Uw vriend wist ondertussen te ontkomen, waarop de belagers vervoegd werden door zes tot zeven andere Kazachse mannen van wie u vermoedt dat het de

lijfwachters of vrienden waren. Samen gingen ze naar uw vriend op zoek in het etablissement, en u diende hen hierbij te helpen. Aangezien ook u op dat moment geslagen werd en in een lastig parket verkeerde, kwam uw vriend op een gegeven ogenblik zelf terug te voorschijn waarop hij verder ernstig lichamelijk werd toegetakeld.

U stelde vast dat er ondertussen een politiewagen ter plaatse kwam, maar dat de agenten zijn vertrokken nadat een van de aanvallers een van hen aansprak op straat. U leidt hieruit af dat de aanvallers invloedrijke en machtige personen zijn.

De belagers hebben het etablissement vervolgens verlaten en maanden u en uw vriend aan om te zwijgen om zo verdere repercussies uit de weg te gaan.

U stelt dat uw zwaar gehavende vriend daarop met een ambulance naar een ziekenhuis werd gevoerd. Zelf belde u een collega om u in het restaurant te vervangen, en keerde naar huis terug.

Op 29 juni hebt u vernomen dat uw vriend op diezelfde dag aan zijn verwondingen bezweken is in het ziekenhuis. U werd hier telefonisch van op de hoogte gebracht, u vermoedt door een van de aanvallers. Tevens werden er daarbij opnieuw bedreigingen ten overstaan van u geuit en werd u aangemaand om het land te verlaten omdat u de enige getuige van de gebeurtenissen bent.

Op 30 juni hebt u Almaty verlaten, en op 1 juli 2012 bent u vanuit het dorp Kaskilen aan boord van een vrachtwagen naar Moskou in Rusland gereisd, waar u op 5 juli bent aangekomen. U stapte over in een andere vrachtwagen en reisde voort naar Wit-Rusland waar u de vrachtwagen wisselde voor een minibus.

U bent naar eigen zeggen op 9 juli 2012 in België toegekomen en leidde hier op diezelfde dag uw asielaanvraag in.

U bent in het bezit van uw originele identiteitskaart evenals van uw origineel rijbewijs, en legt ter staving van uw asielrelaas tevens twee kleurencans die het overlijden van een zekere V. S. attesteren en drie originele convocaties op uw naam neer.

U stelt dat uw ouders na uw vertrek nog enkele anonieme dreig telefoons hebben ontvangen, waarbij er soms naar u gevraagd werd."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de elementen dat in uw dossier voorhanden is, dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève dient te koesteren ten aanzien van uw land van herkomst.

U toont evenmin aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen in geval van terugkeer naar Kazachstan.

Daar gelaten dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet zonder meer buiten kijf staat aangezien u ondanks uw contacten in Kazachstan tot op heden géén materieel begin van bewijs hebt aangebracht waaruit uw tewerkstelling in het restaurant Le Dome te Almaty blijkt en evenmin een tastbaar begin van bewijs hebt bijgebracht van het kwetsieuze incident van eind juni 2012 waaruit uw persoonlijke moeilijkheden zouden voortvloeien (en het Commissariaat-generaal na eigen onderzoek evenmin enig concreet spoor in deze zin ontwaart zoals blijkt uit de informatie waarvan bijlage in het administratief dossier), moet worden opgemerkt dat u onafdoende concrete gegevens aanreikt waaruit een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid.

Wat betreft de personen met wie u en uw vriend slaags geraakten en die uw vrees voeden, moet vooreerst immers worden vastgesteld dat uw bewering als zouden de aanvallers erg invloedrijke en ongenaakbare personen zijn louter gebaseerd is op het gegeven dat u een van hen tijdens de kwetsieuze gebeurtenissen op straat hebt zien praten met een agent en de politie vervolgens is vertrokken evenals op het gegeven dat er volgens u in Kazachstan veel mensen zijn van deze soort (gehoorverslag CGVS, blz. 12, 15, 17).

Als dusdanig is uw overtuiging met betrekking tot de hoedanigheid van de belagers en de onmacht of onwil van de Kazachse autoriteiten echter speculatief van aard en niet ingegeven door overtuigende vaststellingen.

Uit analyse van uw verklaringen blijkt daarenboven dat u met betrekking tot de belagers eigenlijk niet weet om wie het gaat evenals dat u in feite nooit hebt geprobeerd om te weten te komen welke personen het betreft (gehoorverslag CGVS, blz. 12).

U stelt na het incident zelfs met niemand over de gebeurtenissen te hebben gesproken, noch met uw ouders, noch bijvoorbeeld met collega's of de eigenares van het restaurant waar de gebeurtenissen zich hebben afgespeeld (gehoorverslag CGVS, blz. 14).

Bijzonder frappant is overigens dat u zelf niet meer geïnformeerd hebt naar de toestand van de kelner die naar aanleiding van het incident gehospitaliseerd werd (en kort daarop het leven heeft gelaten) en

evenmin pogingen hebt ondernomen om meer informatie van diens familie te bekomen over eventuele stappen die zij ondernomen hadden, en dit terwijl u aangeeft dat u bevriend met hem was, u hem trachtte te beschermen nadat hij werd aangevallen in het restaurant en u vermoedt dat een van de aanwezige daders de telefonische bedreigingen tegen u heeft geuit. (gehoorverslag CGVS, blz. 8, 12, 14, 15, 16).

Dergelijk handelen valt dan ook moeilijk te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade, temeer aangezien het in beginsel aan u toekomt om uw vraag tot internationale bescherming te onderbouwen met de nodige elementen.

Bovendien kan in samenhang met voorgaande worden vermeld dat u de reden van de drie convocaties die u in origineel bijbrengt, verbindt aan het gegeven dat de moeder van uw overleden vriend een klacht bij de autoriteiten heeft ingeleid, en u daarbij vernoemde als getuige (gehoorverslag CGVS, blz. 10, 14, 15).

Zulks wijst er evenwel op dat de politie een onderzoek naar de toedracht van de gebeurtenissen heeft ingesteld, hetgeen haaks staat op uw bewering als zouden de aanvallers erg invloedrijke en ongenaakbare personen betreffen (gehoorverslag CGVS, blz. 12, 15, 17).

In samenhang met wat voorafgaat, moet bovendien worden gewezen op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd. Uit deze informatie blijkt immers dat er de laatste jaren geen sprake is van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap. Gelet op wat voorafgaat, brengt u onafdoende overtuigende elementen aan die er op wijzen dat u een uitzondering zou zijn of die erop wijzen dat er voor u in geval van moeilijkheden geen beschermingsmogelijkheden open staan in Kazachstan.

Behoudens voornoemd incident kende u in Kazachstan naar eigen zeggen immers geen noemenswaardige moeilijkheden in het verleden (gehoorverslag CGVS, blz. 15).

Met de Kazachse autoriteiten bent u volgens uw verklaringen evenmin ooit op een voor u nadelige wijze in aanraking gekomen (gehoorverslag CGVS, blz. 15).

Daarnaast blijkt uit de informatie ook dat er voor personen met een bijzonder profiel weliswaar een risico bestaat om problemen te kennen wanneer zij het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u een dergelijke vrees niet inroept, noch blijkt uit uw verklaringen dat u een dergelijk bijzonder profiel op basis waarvan u onder druk zou kunnen gezet worden, hebt of zou worden toegeschreven.

Meer algemeen kan nog worden opgemerkt dat uw algehele geloofwaardigheid tevens ondermijnd wordt door de vaststelling dat de door u beschreven reisroute evenmin aannemelijk voorkomt (gehoorverslag CGVS, blz. 6, 7).

Behoudens de bemerking dat u door de steppe bent gereden kunt u zo bijvoorbeeld géén concrete indicaties verstrekken met betrekking tot de dagenlange reisroute tussen Kaskilen, Kazachstan en de plaats waar u in Rusland halt hebt gehouden. Evenmin weet u waar in Rusland u bent overgestapt in een ander voertuig. Behalve een vage verwijzing naar bossen kunt u geen concrete indicaties verstrekken met betrekking tot de plaats van vertrek in Rusland of de route tot uw eindbestemming in Wit-Rusland - een bestemming die u overigens ook onbekend is.

U hebt geen idee waar u de Europese Unie bent binnengereisd, hebt geen weet van controles onderweg, en was niet in het bezit van de nodige reisbescheiden.

Voorts zijn er geen concrete aanwijzingen voorhanden waaruit blijkt dat er dienaangaande maatregelen genomen werden. Behoudens de bemerking dat u stil moest zitten op de aangewezen plaats werden er u naar eigen zeggen geen verdere instructies gegeven noch afspraken met u gemaakt.

Los van het gegeven dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat u tijdens de reis van Kazachstan naar België, met uitzondering van de vermelding van Rusland en Wit-Rusland géén enkele concrete aanwijzing zou hebben opgevangen met betrekking tot bepaalde plaatsen of andere landen van doorreis, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd, dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval nooit persoonlijk zou zijn gecontroleerd, komt het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan voor zowel uzelf en de persoon die u vergezelde (uit uw verklaringen kan immers niet afgeleid worden dat u in het bezit was van de nodige reisdocumenten), niet aannemelijk

voor dat er niet op zijn minst concrete afspraken met u gemaakt zouden worden om de nodige voorzorgen te nemen.

Dat u in dit verband niet overtuigt plaatst een kanttekening bij uw algehele geloofwaardigheid.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen, dient dan ook te worden besloten dat u niet aantoonst dat u aanspraak kan maken op een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, en evenmin aantoonst dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen in geval van terugkeer naar Kazachstan.

De door u overgelegde documenten zijn tot slot niet van dien aard dat ze bovenstaande bevindingen in een ander daglicht stellen.

Uw identiteitskaart en rijbewijs hebben immers louter betrekking op enkele identiteitsgegevens die niet meteen ter discussie staan.

De door u neergelegde kleurencans, daargelaten de erg geringe bewijswaarde van dergelijke stukken, attesteren louter het overlijden van ene V. S. wegens een hersenbloeding, doch leveren inhoudelijk géén verdere aanwijzing van de gebeurtenissen en persoonlijke moeilijkheden die u aanhaalt.

De drie originele convocaties die u na uw gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal hebt bijgebracht, wijzen tot slot louter uit dat u voorzien van een identiteitsbewijs op een afdeling van de politie te Almaty dient te verschijnen in verband met een zaak die u aanbelangt.

Deze convocaties leveren als dusdanig evenmin een indicatie van de door u voorgehouden vrees of moeilijkheden, doch vormen - in het verlengde van uw verklaringen - een element waaruit afgeleid kan worden dat de Kazachse politie het nodige doet om een gedegen politieel onderzoek te voeren."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 november 2012 een schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsmede van artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing die stelt dat hij niet aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert ten aanzien van zijn land van herkomst.

Verzoeker legt vooreerst een aantal materiële bewijzen ter ondersteuning van zijn relaas neer, zijnde zijn persoonlijk medisch boek (stuk 3), een kopie van het persoonlijk medisch boek van collega M. V. die tevens in "Le Dome" werkte (stuk 4), alsook een kopie van diens identiteitskaart (stuk 5).

Ter terechtzitting legt verzoeker voor elk van deze stukken een voor eensluidend verklaarde vertaling neer. Hij merkt op dat hij zijn persoonlijk medisch boekje eerst kreeg om in de nachtclub "Forbory Defrik" te werken, maar dat hij tevens effectief in café "Le Dome" werkte. Verzoeker verduidelijkt dat M. V. samen met hem in café "Le Dome" werkte en dat hij geen andere bewijzen kon verkrijgen.

Verzoeker merkt tevens op dat er wel degelijk invloedrijke mensen bij het incident betrokken waren. Hij erkent dat hij de namen van deze mensen niet kent, maar volgens hem moet de vaststelling dat de opgeroepen politie weer snel vertrok terwijl geen van zijn belagers werden gearresteerd, daarvan het bewijs zijn; volgens hem zou de politie (zie het verzoekschrift, p. 5) "*de mensen in alle andere gevallen zeker aanhouden, maar dat gebeurde niet*". Verzoeker laat tevens gelden dat er over het incident niet bericht werd, juist bewijst dat de aanvallers veel invloed hadden.

Verzoeker erkent dat hij de namen van zijn belagers niet kent gezien deze hem hun namen ook niet hebben gegeven. Hij verklaart dat hij niet goed weet welke soort invloed ze hadden, doch stelt dat vele indicaties erop wijzen dat het om invloedrijke personen ging.

Verzoeker verklaart dat hij bang was om na het incident in het café "Le Dome", nog verder te werken noch erover te praten; hij wijst er op dat hij bedreigd werd door zijn aanvallers dat moest hij het incident openbaar maken, dit voor hem levensgevaarlijk zou zijn.

Verzoeker erkent dat hij niet geïnteresseerd was in welke officiële stappen de familie van zijn overleden collega V. S. heeft ondernomen, aangezien dit voor hem van weinig belang was daar hijzelf door de aanvallers bedreigd werd en Kazachstan zo snel mogelijk moest verlaten zodat hij geen tijd te verliezen had om inlichtingen te verzamelen.

Verzoeker meent dat hij moeilijk kan terugkeren naar Kazachstan (zie p. 6): "*dat is levensgevaarlijk voor hem omdat hij enige getuige van het incident is en de belagers kunnen hem vermoorden om geen risico lopen dat de informatie toch openbaar gemaakt zou zijn*".

Verzoeker benadrukt dat volgens hem de Oeigoerse etnische en de Russische afkomst van zijn overleden collega V. S. dé reden zijn van zijn vervolging door Kazakse belagers is.

Verzoeker stelt dat hij de drie convocaties kreeg omdat de moeder van zijn overleden vriend een officiële klacht had ingediend en hij als getuige werd uitgenodigd. Hij meent evenwel dat het om een "pro forma" onderzoek ging en dat zijn deel in het onderzoek en zijn verdere verblijf in Almaty voor hem levensgevaarlijk waren. Hij wijst er op dat hij reeds op 26 juni 2012 werd aangepakt door zijn aanvallers en laat gelden dat als hij nu tegen hen zou getuigen, deze hem zullen vermoorden.

Verzoeker stelt tevens dat de problemen van Oeigoeren en andere minderheden in Kazachstan ernstig moeten genomen worden en dat niet alleen personen met een bijzonder profiel, er een risico lopen.

Aangaande zijn reisroute wijst verzoeker erop dat ontredderd was toen hij Kazachstan ontvluchtte waardoor hij zich niet alles kon herinneren van wat er onderweg met hem gebeurde, hij geen concrete plaatsen in Rusland kon aanwijzen, noch de route tot de eindbestemming in Wit-Rusland.

Ook zo verklaart hij, was hij tijdens zijn reis vergezeld zijn van personen die alles regelden tijdens de controle, ook wat reisdocumenten betreft, waardoor hij de strenge grenscontroles en andere maatregelen kon ontlopen.

Verzoeker laat gelden dat de door hem neergelegde documenten, de drie nieuwe stukken inbegrepen, wél van aard zijn om zijn vervolging te bewijzen

Verzoeker vreest dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, zal worden mishandeld.

Hij beroept zich op een passus uit de Proceduregids van UNHCR inzake bewijslast en stelt dat er voorzichtig moet worden omgesprongen met de bewijslast die op een kandidaat-vluchteling rust.

Hij stelt dat hij zich bepaalde zaken mogelijks anders herinnert, doch dit er niet toe mag leiden dat van hem de vluchtelingenstatus niet erkend wordt; mogelijke vergissingen kunnen volgens verzoeker te wijten zijn aan stress en (zie p. 7) en "*genoemde huidige medische problemen*".

Verzoeker wijst er nog op dat hij, zoals uiteengezet, erkend dient te worden als vluchteling zodat hij niet om de subsidiaire bescherming apart verzoekt.

Hij vraagt de Raad om (zie p. 8) "*de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te vernietigen of te hervormen en de verzoeker te erkennen als vluchteling, minstens om aan hem de subsidiaire bescherming toe te kennen*".

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. Voor zover verzoeker de schending van de voormelde Proceduregids aanvoert, merkt de Raad op dat dit handboek geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbracht; verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van zijn persoonlijk medisch boek (stuk 3), een kopie van het persoonlijk medisch boek van zijn collega M. V. die tevens in "Le Dome" werkte (stuk 4), alsook een kopie van diens identiteitskaart (stuk 5).

Verzoeker stelt dat hij een medisch boekje kreeg eerst om in de nachtclub "Forbory Defrik" te werken, en dat hij ook in café "Le Dome" werkte, samen met M. V. ; hij verklaart dat hij geen andere bewijzen kan verkrijgen.

Verzoeker herhaalt dat het wel degelijk invloedrijke mensen waren die bij het incident betrokken waren. Hij erkent dat hij de namen van deze personen niet kent omdat ze hun naam niet vermeldden, maar dat het feit dat de opgeroepen politie weer snel weg was en geen van zijn belagers werd gearresteerd, voor zich spreekt.

Volgens hem zou de politie *"de mensen in alle andere gevallen zeker aanhouden, maar dat gebeurde niet"* (zie het verzoekschrift, p. 5).

Verzoeker legt uit dat juist omdat het invloedrijke personen waren, niet over het incident werd bericht. Hij erkent dat hij niet weet niet goed weet welke soort invloed ze hebben, doch dat vele indicaties erop wijzen dat het om invloedrijke personen ging.

De Raad stelt vast dat de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde stukken slechts fotokopieën betreft.

De Raad hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X). Bovendien zijn deze stukken niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld van een geldige, voor eensluidend verklaarde vertaling naar deze taal, zoals vereist in artikel 8 PrRvV.

De Raad bevestigt derhalve de motivering van de commissaris-generaal: *"Daar gelaten dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet zonder meer buiten kijf staat aangezien u ondanks uw contacten in Kazachstan tot op heden géén materieel begin van bewijs hebt aangebracht waaruit uw tewerkstelling in het restaurant Le Dome te Almaty blijkt en evenmin een tastbaar begin van bewijs hebt bijgebracht van het kwestieuze incident van eind juni 2012 waaruit uw persoonlijke moeilijkheden zouden voortvloeien (en het Commissariaat-generaal na eigen onderzoek evenmin enig concreet spoor in deze zin ontwaart zoals blijkt uit de informatie waarvan bijlage in het administratief dossier), moet worden opgemerkt dat u onafdoende concrete gegevens aanreikt waaruit een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid.*

Wat betreft de personen met wie u en uw vriend slaags geraakten en die uw vrees voeden, moet vooreerst immers worden vastgesteld dat uw bewering als zouden de aanvallers erg invloedrijke en ongenaakbare personen zijn louter gebaseerd is op het gegeven dat u een van hen tijdens de kwestieuze gebeurtenissen op straat hebt zien praten met een agent en de politie vervolgens is vertrokken evenals op het gegeven dat er volgens u in Kazachstan veel mensen zijn van deze soort (gehoorverslag CGVS, blz. 12, 15, 17). Als dusdanig is uw overtuiging met betrekking tot de hoedanigheid van de belagers en de onmacht of onwil van de Kazachse autoriteiten echter speculatief van aard en niet ingegeven door overtuigende vaststellingen."

De commissaris-generaal merkte inderdaad terecht op dat de indruk van verzoeker met betrekking tot de hoge sociale status van zijn belagers en de onmacht of onwil van de Kazakse autoriteiten, zuiver speculatief van aard is; dat hij met betrekking tot zijn belagers hun identiteit niet kent, noch hiertoe een poging heeft ondernomen; dat hij eveneens niet heeft geïnformeerd naar de toestand van zijn vriendkelner na diens hospitalisatie, noch pogingen heeft ondernomen om van de familie van deze laatste informatie te bekomen over eventuele stappen die ze zouden hebben ondernomen; dat de neerlegging van de drie convocaties erop wijst dat de politie een onderzoek naar de feiten heeft ingesteld, wat haaks staat op de bewering van verzoeker dat zijn belagers erg invloedrijke personen zijn; dat uit informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Oeigoeren niet omwille van hun origine worden vervolgd, dat hun relatie met andere etnische groepen en de Staat doorgaans als ositief omschreven wordt en verzoeker geen overtuigende elementen aanbrengt om te besluiten dat er voor hem geen beschermingsmogelijkheden bestaan in geval van moeilijkheden; dat blijkt dat verzoeker het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren niet steunt of opkomt voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren, waardoor hij zich niet op een verhoogd risico kan beroepen; dat ook zijn reisroute onaannemelijk is en dat de door hem neergelegde documenten ten slotte niets kunnen wijzen aan de voorgaande bevindingen.

Verzoeker blijft erbij dat de bij het incident betrokken mensen, wel degelijk invloedrijke personen waren; hij erkent dat hij hun namen niet kent, maar dat het boekdelen spreekt dat de politie snel inrukte en niemand werd gearresteerd terwijl volgens hem de politie *“de mensen in alle andere gevallen zeker aanhouden, maar dat gebeurde niet”*. Verzoeker stelt dat er over het incident niet bericht werd, juist omdat die personen veel invloed hadden. Hij stelt dat vele indicaties erop wijzen dat het om invloedrijke mensen ging.

Verder stelt hij dat hij bang was om na het incident verder te werken in het café “Le Dome” en om over het incident te praten gezien hij immers bedreigd werd door zijn aanvallers om het incident niet openbaar maken.

Verzoeker erkent daarnaast dat hij niet geïnteresseerd was in de officiële stappen welke de familie van zijn overleden collega V. S. heeft ondernomen, aangezien dit volgens hem voor hem van weinig nut was gezien hij Kazachstan zo snel mogelijk wilde verlaten en hij aldus geen tijd meer had om meer bewijzen te verzamelen.

Hij voert aan dat zijn Oeigoerse etnische en de Russische afkomst van zijn overleden collega V. S., de voornaamste reden van zijn vervolging door Kazakse belagers is.

Wat betreft het politioneel onderzoek waarvoor verzoeker drie convocaties ontving, laat verzoeker gelden dat het om een “pro forma” onderzoek ging en dat de deelname in het onderzoek en het verdere verblijf in Almaty voor hem levensgevaarlijk was.

Hij wijst erop dat hij reeds op 26 juni 2012 door zijn aanvallers werd aangepakt en meent dat als hij nu tegen hen probeert te getuigen, deze mensen hem zouden kunnen vermoorden om geen risico lopen dat de informatie toch openbaar gemaakt zou worden.

Verzoeker stelt tevens dat de problemen van Oeigoeren en andere minderheden in Kazachstan ernstig moeten genomen worden en niet alleen personen met een bijzonder profiel, een risico lopen. Aangaande zijn reisroute wijst verzoeker erop dat erg aangeslagen was toen hij Kazachstan ontvluchtte waardoor hij zich niet alles kon herinneren van wat hem onderweg overkwam; dat hij geen concrete plaatsen in Rusland kon aanwijzen, noch de route tot de eindbestemming in Wit-Rusland.

Ook stelt hij was hij tijdens zijn reis vergezeld zijn van mensen die alles regelden tijdens de controle, ook wat reisdocumenten betreft, waardoor hij de strenge grenscontroles en andere maatregelen kon ontlopen. Verzoeker meent tevens dat de door hem neergelegde documenten, de drie nieuwe stukken inbegrepen, van aard zijn om zijn vervolging te bewijzen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich louter beperkt tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan bovenstaande concrete vaststellingen die overigens allen steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift nog aan dat hij zich bepaalde zaken mogelijks anders herinnert, doch dat dit er niet mag toe leiden dat van hem de vluchtelingenstatus niet erkend wordt. Mogelijke vergissingen kunnen volgens verzoeker te wijten zijn aan zijn stress en *“genoemde huidige medische problemen”*.

De Raad acht stress *in casu* geen plausibele verklaring voor de hierboven aangehaalde vage, gebrekkige en incoherente verklaringen. Iedere asielzoeker wordt immers blootgesteld aan een zekere

vorm van stress tijdens de verhoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Wat betreft zijn medische problemen, stelt de Raad vast dat nergens uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt dat de verhoren niet op normale wijze hebben plaatsgevonden.

Tevens heeft verzoeker noch zijn advocaat tijdens het verhoor op 6 september 2012, op enig moment melding gemaakt van medische problemen die verzoeker zouden hebben verhinderd om een normaal verhoor af te leggen, noch legde verzoeker enig medisch attest neer waaruit zijn problematische medische toestand zou kunnen worden afgeleid.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat zijn beweerde huidige medische toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vaststellingen van de commissaris-generaal onverkort overeind blijven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift te kennen niet om "*subsidiaire bescherming apart*" te vragen (zie p. 8) brengt dan ook geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen, maar vraagt enkele lijnen verder (zie p. 8) toch om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoren op 21 augustus en 6 september 2012 op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizenddertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE